

изъ улицата на синджиръ, дългъ половинъ километъръ; внимаваше за редовното посещение на църквата, пѣеше въ нея и държеше слова отъ амвона. На голѣми празници ни водѣше по домоветѣ на първенци и чорбаджии да имъ честитимъ съ приличнитѣ на случая пѣсни.

Но даскалъ Юрданъ имаше единъ малкъ порокъ: ужасно биеше и падаше въ необузданъ гнѣвъ отъ най-малки погрѣшки на възпитаницитѣ си. Помня единъ день за слабъ урокъ, осжди десетина ученика — въ тѣхъ и мене — на гладъ. Следъ като не ни пустна за обѣдъ, той забрави да ни пустне за вечеря. Стъмни се съвсемъ, а ние трѣбваше да нощуваме гладни въ школото. Мжката ни бѣше толкова по-голѣма, че тая нощъ ставаше въ града „дунанма“ (илюминация — освѣтление) за нѣкакъвъ празникъ на султана. Ние съ завистъ гледахме отъ прозорцитѣ запаленитѣ долу на мегданя катраневи толуми, при които ставаше народното ликуване въ честь на Абдулъ Меджида. Не смѣйки безъ заповѣдъ да си идемъ, ние решихме да развеселимъ тжгата на затвора си. Събрахме около петдесетина кандила отъ гробищата, запалихме ги и ги наслагахме по чиноветѣ и прозорцитѣ на взаимното училище. И докато нашитѣ другари пѣеха долу на мегданя султановия химнъ: „Н е ш и р и н у р ъ А б д у л ъ д ж и х а н ъ“, съчиненъ отъ Якима Груевъ, ние заревахме: „По и с к а л ъ г о р д и Н и к и ф о р ъ“, съчинение отъ сжщия. Даскалъ Юрданъ, който участвуваше въ тържеството, като съгледалъ от-долу ярко-освѣтленото училище, помислилъ, че е пожаръ и търчишкомъ дожда и ни заваря срѣдъ лудорията ни, тъкмо когато съ геройски кръво-